

der er gjort opmærksom paa det tidligere — en Maksimumsbestemmelse. Det er hverken fra Lovgiverens Standpunkt eller for den skyldige meget betryggende, naar det hedder, at Straffen skal være Bøder, ikke under 10 Kr. Bøden kan altsaa gaa saa højt, det skal være. Den almindelige Straffelovs Grænse gælder vel mulig ikke her, saa at Bøden i og for sig vil kunne gaa op i mange Tusind. Naturligvis ville vore fornuftige Domstole ikke anvende Bestemmelsen saaledes, men jeg betragter det som en teknisk Mangel, at der ikke er sat et Maksimum. En anden teknisk Mangel ved Bestemmelsen finder jeg deri, at der kun er en Staffebestemmelse for den Overtrædelse af Loven, som begaas af den afleveringspligtige. Jeg har spurgt mig selv: Hvilket Ansvar er der for Bibliotekaren, hvis han overtræder den Pligt, han med Hensyn til de konfidentielle Skrifter har til ikke at gøre dem tilgængelige for Publikum, under de 100 Aar eller den fastsatte Tid? § 6 indeholder intet i saa Henseende, og der er ingen Bestemmelse i den almindelige Straffelov, som kan ramme ham. Det kan hverken Bestemmelsen om offentlig Meddelelse om, hvad der vedrører Privatlivets Forhold, thi her er ikke Tale om nogen offentlig Meddelelse, eller Bestemmelsen om, at en Embedsmand skal holde hemmeligt, hvad der er kommet til hans Kundskab vedkommende hans Embede, thi det private Skrifts Indhold er jo ikke noget, som vedkommer hans Embede. Det vilde være det simpleste, om man i Overensstemmelse med, hvad man ellers plejer at gøre i alle de nyere Love, sagde, at Overtrædelser af denne Lov straffes med det og det, i Stedet for at indskrænke Bestemmelsen til, at i det og det Tilfælde straffes den afleveringspligtige. En tredje teknisk Mangel i denne Paragraf finder jeg deri, at der staar „Politiasager“, uden at man faar at vide, om det er offentlige eller private Politiasager, der menes. Jeg antager, at det skal være offentlige Politiasager, men det pleje vi udtrykkelig at føje til, hvor det er Meningen, og det vil ogsaa være hensigtsmæssigt at gøre det her.

Det er jo underordnede Punkter — det erkender jeg fuldstændig — som jeg her har berørt. De vedrøre ikke Lovens Hovedprincip og heller ikke dens Udførelse i alle Hovedpunkterne. Den billiger jeg, og jeg gentager, at jeg meget anbefaler Forslaget til dette Ting. Men der er, som sagt, visse underordnede Punkter, visse Detailpunkter, med Hensyn til hvilke jeg

vel ikke vil konkludere, at de bør forandres, men som jeg dog mener bør overvejes, inden Loven forlader dette Ting, og da det kun kan ske i et Udvalg, vil jeg tillade mig efter Forhandlingens Slutning at foreslaa Lovforslaget henvist til et saadant.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Jeg kan kun takke det ærede Medlem, der nu havde Ordet, for den Velvillie, han ved Omtalen af Lovforslaget udviste over for Hovedpunkterne deri. Naar man er enig om Hovedpunkterne i et Lovforslag og om Vejen, der skal gaas, saa bliver man ogsaa nok enig om de mindre væsentlige Bestemmelser, og da det ærede Medlem ogsaa udtalte sin Velvillie med Hensyn til Overenskomst paa disse Punkter, tvivler jeg ikke om, at der kommer et Resultat ud af Sagen, som kan blive til Gavn for Bibliotekerne. — Jeg maa over for forskellige Punkter, som det ærede Medlem fremdrog, maaske have Lov til at gøre et Par Bemærkninger.

Det ærede Medlem mente, at det vilde genere Bibliotekerne meget, at alle Særtryk skulde i Fremtiden afleveres. Det kan ikke blive nogen Gene for Bibliotekerne. Det ærede Medlem indrømmede jo selv, at for Tiden faa Bibliotekerne det aller meste deraf. Det eneste, man saa opnaar ved at kræve det afleveret, er det meget væsentlige, at man netop faar afleveret maaske det, som Bibliotekerne sætte Pris paa. Under de nuværende Tilstande kan det være saaledes, at netop de Særtryk, man sætter Pris paa at faa, faar man ikke.

Hvad det andet Punkt angaar, nemlig de Skrifter, som have en mere fortrolig, privat Karakter, og som derfor afleveres med Forbehold om Offenliggørelse først efter 100 Aar, — da hævdede det ærede Medlem stærkt, at han ikke kunde se nogen virkelig Begrundelse, navnlig juridisk Begrundelse for denne Bestemmelse. Om den juridiske Begrundelse holder jeg ikke af at komme ind i en Desput med det ærede Medlem, da han her har sine særlige Kvalifikationer, som jeg ikke er i Besiddelse af, men jeg skal dog, hvad dette Punkt angaar, henvise til, hvad man har gennemført ved Loven om Pressens Brug af 3die Januar 1851. Der krævede man uden videre, at ethvert Skrift, der er paa 6 Ark eller derunder, skal afleveres til Politiet. Jeg ved ikke anden juridisk Begrundelse for dette end den, at det er i Samfundets Interesse. Ved Loven om